

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Principia Juris Canonici : Ex Libro ... Decretalium Gregorii
IX. Pontificis M / Antehac In Alma & Archi-Episcopali
Benedictina Universitate Salisburgensi**

König, Robert

Salisburgi, 1725

VD18 80460526

33. De Conversione infidelium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61800](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61800)

vinculum matrimoniale non solvatur, & ingressus
annuum à Canone habeat ad experiendum or-
dinis rigorem, ut ad eò privatus comodum hu-
jus temporis illi auferre non possit. Sanchez
l. 2. disp. 24. q. 1. Dissentit Zoel. h. t. n. 12. Ad
conversionem post matrimonium consummatum
extra casum adulterii conjugii ad Religionem
transituro necessaria est expressa licentia alte-
rius conjugis. per c. sunt, qui dicunt. causa 27.
q. 2. nec sufficit tacita, quæ ex ejus scientia, ta-
citate & dissimulatione colligitur, arg. l.
filiam. ff. de Procuratorib. Præ-
terea alter conjunx, si ob senem ætatem ex-
tra suspicionem incontinentiæ existat, debe-
bit votum castitatis emittere; si autem juvenis
fuerit, votum castitatis in sæculo emissum non
sufficit, sed insuper Religionem ingredi te-
nebitur. c. cum sit. c. uxoratus. c. ad Apostolicum
& ibi DD. h. t. Ut tamen valida sit Professio,
solà alterius conjugis licentiâ opus est. per c. 9.
h. t. & ibi Panorm. c. Agatosa causa 27. q. 2.
Denique ut fiat cum licentiâ, & autoritate
Episcopi. c. si vir. causa 27. q. 2. quæ tamen
licentiâ similiter non est necessaria ad validi-
tatem, sed solum ad liciditatem per Text. in
c. 1. h. t. & ibi Joan. Andr. & Panormit. San-
chez de Matr. lib. 2. disp. 27. n. 3.

§. VI.

9 Finis conversionis conjugatorum est, ut con-
versus à conversatione alterius se junctus ad re-
ligiosam perfectionem eo expeditius contendat.

§. VII.

20 Effectus alius est, si conversio conjugati le-
gitime, & alius, si illegitime facta sit.

Effectus conversionis legitime iterum est vel
generalis, vel specialis. Generalis & communis
conversioni ante & post matrimonium con-
summatum est, quod conversum adstringat ad
observantiam regularem, ita ut nec mortuâ uxo-
re inde recedere possit, c. 6. h. t. Effectus autem
specialis conversionis post matrimonium ratum
tantum est, quod per eam dissolvatur etiã

KÖNIG IN DECRET. LIB. III. §.

vinculum matrimonii, ita ut conjunx in sæcu-
lo remanens ad secunda vota transire valeat.
c. 7. h. t. cum tamen matrimonium consumma-
tum per conversionem dissolvi nequeat. Cur
tam variè rationem reddit Hostiens. in Summa
h. t. n. 7. quia videlicet illa conjunctio animo-
rum per matrimonium ratum, tametsi verum
Sacramentum, & perfectum matrimonium
sit, tamen solum significat conjunctionem
Christi cum anima fidei per gratiam, quæ con-
junctio & in melius mutari, sive intendi, &
etiam omninò tolli potest. Econtra con-
junctio corporum in consummatione matrimo-
nii significat conjunctionem Christi cum Ec-
clesia, quæ est indissolubilis.

Effectus conversionis illegitima est professio
repetitio, & restitutio: etenim conjunx sine
consensu alterius post consummatum matrimo-
nium professus tenetur redire ad conjugem,
& petenti debitum reddere, quamvis petere
non possit, cum se ad castitatem voluerit obli-
gare, quantum potuit. s. placet. 12. h. t. Non
tamen putem, conjugem professum propriâ au-
thoritate exire Monasterio posse, tum quia sui
juris amplius non est, tum quia per se manen-
do in religione non peccat, licet peccaverit in-
grediendo non servatis, quæ de jure ad legiti-
mum ingressum Religionis requiruntur. Imò
tametsi peteret conjunx in sæculo remanens,
illum sibi à Prælato restitui, absq; eò tamen, ut
officium Judicis desuper imploraret, à Prælato
uxori reddendus non esset: in re enim tam ar-
dua, maxime in foro externo, Judicis erit vide-
re, an nil obstat revocationi faciendæ, ac sen-
tentiâ saltem declaratoriam super nullitate pro-
fessionis ferre. per d. c. placet. 12. h. t. Gloss. in c.
uxor. V. nullat. Ead. Sanch. lib. 2. disp. 33. n. 15.

TITULUS XXXIII.

De Conversione Infidelium.

SUMMARIA.

1. Definitur conversio infidelium. 2. Est donum
DEI

Na

DEI. 3. *Quinam veniant nomine infidelium.* 4. *Quanta necessitas fidei.* 5. *Assignantur requisita huius conversionis.* 6. *Finis* 7. 8. *Effectus.*

A Conversione Conjugatorum ad Religionem nos convertimus ad conversionem infidelium ad fidem.

§. I.

1 *Definitur conversio infidelium, quòd sit transitus ab infidelitate ad fidem, ac religionem Catholicam.*

§. II.

2 *Causa efficiens conversionis infidelium est ipse Deus: sic enim Divina oracula: Joan. 6. hoc opus DEI, ut credatis in illum, quem misit ille. Ad Philippenf. 2. Vobis donatum est pro Christo non solum, ut in eum credatis, verum etiam, ut patiamini pro eo. ad Ephel. 6. Charitas cum fide à DEO Patre, & Domino JESU Christo. Ex quibus clarè patet, fidem esse ex DEI gratia. Sic tamen fides est ex DEI gratia, ut concurrat etiam liberum arbitrium, nam ut ait S. Augustinus: credere, & velle bonum, DEI est, quia ipse preparat voluntatem: & utrumque nostrum, quia non fit, nisi volentibus nobis.*

§. III.

3 *Subiectum conversionis infidelium sunt infideles conversi, non largè accipiendo nomen infidelium, prout comprehendit omnes, qui à fide Christiana quoquò modò alieni sunt, veluti hæretici, qui non tam propriè converti, quàm reverti dicuntur; sed strictè pro iis scilicet, qui nunquam per Baptismum Ecclesiæ subiecti sunt, ut sunt Judæi, & Pagani.*

§. IV.

4 *Objectum conversionis infidelium est fides Catholica, quæ, ut definit Trid. sess. 6. c. 8. est humane salutis initium, fundamentum, & radix omnis justificationis, sine qua impossibile placere DEO, & ad filiorum eius consortium pervenire. Quæ verba Concilium desumpsit ex S. August. serm. 38. de tempore, ubi & hæc, quæ sequuntur, addit: sine fide nullus in hoc*

seculo justificationis consequitur gratiam, nec in futuro vitam possidebit æternam.

§. V.

Forma conversionis infidelium stat in requisitis. Requiritur autem I. Gratia Dei, quippe frustra fides prædicatur audientibus, nisi Divina gratia assensum fidei procuret, intellectum illuminando, & voluntatem pie afficiendo. Ita Act. 16. Lydia purpuraria Dominus aperuit cor, ut crederet his, quæ dicebantur à Paulo. Unde S. Gregor. lib. 11. mor. c. 5. murum est omne os, quod loquitur, si ille intus in corde non clamet, qui aspirat verba, quæ audiuntur. II. Requiritur actus voluntatis, qui assensum fidei imperet: cum enim res fidei non ita clarè à DEO revelentur, lumen fidei non ita efficaciter hominem convincit, ut absolute credere debeat; sed opus est voluntatis electione, qui intellectum ad credendum moveat, & determinet, plus tribuens Divinæ veracitati, quàm humanis ratiunculis in contrarium obstantibus. Quare causam incredulitatis Judæorum in voluntatem eorundem refundit Joannes c. 12. ad quod S. Aug. 11. 26. in Joan. dicit: Judæos non potuisse credere, quia nolebant. Vide Clariss. P. Paulum Mezger in Theol. Scholast. tr. 10. disp. 19. a. 1. III. Requiritur, ut infidelis baptizetur, & per Baptismum Ecclesiæ uniat; antequam verò baptizetur, opus est, ut dolorem de præteritis delictis, præsertim mortiferis, eliciat cū proposito non peccandi de cætero. S. Th. 3. p. 2. q. 66. a. 4.

§. VI.

Finis conversionis infidelium est æterna felicitas, ac felicitas.

§. VII.

Effectus conversionis infidelium est vel principalis, vel minùs principalis.

Principalis est, quòd converso in Baptismo simul cum gratia sanctificante habitus fidei, aliarumque virtutum supernaturalium infundantur. Trid. sess. 6. c. 7.

Minus principalis est divortium conjugum; siquidem si periculum perversionis, aut maliciose defectio subfit, integrum est ei, qui convenerit, divertere, ac ad secunda vota transire: c. 1. h. t. & c. 7. de Divortis. & si alter infidelium conjugum venit ad fidem, altero in infidelitatis errore remanente, communis proles assignatur converso; quod in favorem fidei Christianæ constitutum est in c. ult. h. t.

TITULUS XXXIV.

De voto, & voti redemptione.

SUMMARIUM.

1. *Voti diversa acceptio.* 2. *Definitio.* 3. 4. *Distinctio.* 5. *Votum est meritorium.* 6. usque 12. *Quinam votum posse possint, qui non?* 12. usque 17. *Quæ opera voto promitti possint?* 17. usque 20. *Voti requisita.* 20. *Finis.* 21. *Effectus.* 22. & seqq. *Quibus modis cesset voti obligatio?*

In obligatione religiosa votum editur, nec alia ratio est, cur hoc loco titulus iste inferatur.

§. I.

Votum dupliciter sumitur I. In genere pro quovis desiderio. II. Et frequentius in specie pro promissione Deo facta. In qua significatione.

§. II.

Definitur votum, quod sit promissio deliberata DEO facta, de bono meliori. S. Th. 2. 2. q. 88.

§. III.

Dividitur votum I. In simplex, & solenne. *Simplex* omne illud dicitur, quod privatâ voluntate fit, & in quo non intervenit publica Ecclesiæ acceptatio. *Solenne*, quod auctoritate publicâ Ecclesiæ acceptatur, & solennizatur; estque duplex: videlicet votum castitatis, quod majoribus Ordinibus est annexum, & votum Religiosæ Professionis, quod emititur in Religione à Sede Apostolica approbata. In effectu votum simplex & solenne per hoc discriminantur, quod *solenne* reddat personam absolutè inhabilem ad contractus & actus

contra votum, ut ad matrimonium, vel dominium honorum; *simplex* verò, ut castitatis, reddat contractum matrimonii solum illicitum, non invalidum. c. 3. *Qui Clerici, vel voventes,*

II. *Dividitur* votum in personale, reale, & mixtum. *Personale* est, cum officium, vel opus aliquod personæ promittitur Deo, ita ut materia illius sit actio personæ, sive jam illa actio præcepti sit, sive consilii; ut votum jejnandi, orandi, ingrediendi religionem. *Reale* est, quando res ipsa DEO promittitur, adeoque materia ipsius ita est res, ut actio personæ vim obligationis voti non ingrediatur, quale est votum erogandæ elemosynæ. *Mixtum* est, quando quis, & rem, & personæ officium pollicetur, ut adeo materia istius constet partim ex actione, partim ex re; ut si voveas, te in capella Ætingana oraturum rosarium, & ibi unum aureum oblaturum. Differentia hæc inter est imprimis, quod, si votum merè personale tanquam onus impositum personæ voventis, per ipsum voventem impleri nequeat, vovens non teneatur satisfacere per alium. Deinde, quod votum merè personale non transeat in in hæredes, vel alios successores ex bonis voventis locupletatos, votum verò reale, & mixtum, quatenus reale est, transeat, tanquam onus impositum rebus voventis.

§. IV.

Causa efficiens voti duplex est: *remota*, & *proxima*.

Remota est jus tum Divinum, tum humanum: omni quippe *jure* non tantum licitum est votum, sed magis meritorium reputatur, si quando aliquid fiat ex voto, quam sine voto; opus namque v. g. jejunium ex voto factum non tantum est actus abstinentiæ, sed & actus patriæ, & sublimioris virtutis, scilicet religionis. S. Th. 2. 2. q. 88.

Proxima est vovens. Vovere autem possunt, quos vel defectus *usûs rationis*, vel defectus *liberæ voluntatis* non prohibet.

N n 2

Ra-